

TEATR POWSZECHNY
IM. JANA KOCHANOWSKIEGO
W RADOMIU

Noel Gay

ME AND MY GIRL

(TA ALBO ŻADNA)

komedia muzyczna w dwóch aktach

**TEATR POWSZECHNY
IM. JANA KOCHANOWSKIEGO
W RADOMIU**

**DYREKTOR TEATRU
I KIEROWNIK ARTYSTYCZNY
ZYGMENT WOJDAN**

NOEL GAY

ME AND MY GIRL

(TA ALBO ŻADNA)

**LIBRETTO I TEKSTY PIOSENEK
L. ARTHUR ROSE i DOUGLAS FURBER**

**LIBRETTO PRZEJRZAŁ
STEPHEN FRY**

**PRZY POMOCY
MIKE'A OCKRENTA**

**TŁUMACZENIE
ANTONI MARIANOWICZ**

**Wystawiono w porozumieniu z NOEL GAY
ORGANISATION**

**DYREKTOR
TECHNICZNO-ADMINISTRACYJNY
MIROSLAW KUSTRA**

**KIEROWNIK MUZYCZNY
EWA KORNECKA**

**KONSULTANT LITERACKI
TERESA WRÓBLEWSKA**

LAMBETH

Lambeth jest częścią Londynu, tego starego miasta, które rozrastało się wchłaniając liczne, małe wioseczki leżące wokół. Lambeth było kiedyś też taką wioską, leży po prawej stronie rzeki Tamizy, na południu, dokładnie na przeciw Westminsteru. Lambeth jest dzielnicą robotniczą. Pełno w niej ulicznych straganów. Ludzie mieszkający w Lambeth — to cockney'e. W całym Londynie można ich spotkać, ale tam jest ich najwięcej. Język, którym się posługują, jest szczególną odmianą angielskiego — oprócz licznych idiomów, ma specjalny, niepowtarzalny akcent z tak zwanym „dropping H”. Cockney'e z Lambeth mają także odmienną filozofię życia, własne poczucie humoru, swoisty sposób widzenia świata — to ludzie dumni ze swojego pochodzenia. Są otwarci i bezpośredni, lubią śmiech i zabawę.

W czasach, gdy nie było telewizji, ludzie częściej niż obecnie spotykali się w pubach, aby ze sobą rozmawiać, śpiewać i tańczyć. Pub, to bardzo ważne i szczególne miejsce dla Anglików. I pewnie w takich okolicznościach gdzieś, kiedyś, narodził się Lambeth Walk — taniec bardzo typowy i charakterystyczny dla dzielnicy Lambeth i Cockney'ów. Tańczono go przy okazji różnych uroczystości. Nagle, w latach trzydziestych, stał się bardzo popularny i zaczęto go tańczyć w całej Europie.

Nazwa Lambeth Walk ma podwójne znaczenie — nazywa się tak również ulica w Lambeth, wąziutka uliczka, przy której kiedyś było dużo małych, typowych, angielskich domków — dziś zastąpiły je wysokie budynki — uliczka zmieniła się bardzo od tamtych czasów — pozostała tylko nazwa — Lambeth Walk.

LEANING ON A LAMP-POST

(Oparty o latarnię)

Bill:

*Stoję tu we mgle —
Uważa pan, że to źle?
I sądzi pan, że czekam tu, by ukraść wóz,
Lecz nie, to nie mój fach,
Jeżeli zaś mam wzbudzić strach,
Opowiem, co ze stania tutaj mam za plus:
Oparty o latarnię
Tkwię przy zbiegu ulic dwu,
Bo może pewna śliczna pani przyjsz tu,
Tkwię dzień po dniu, bo może mała pani przyjsz tu,*

*Choć przez żadną z pań bym nie szalał,
Przez nią bym rok się nie oddalał,
Bym na warcie stał, bym się zalał,
Bo tylko właśnie ta
Coś widać w sobie ma
Takiego, że szaleje się,
Młodnieje się, głupieje się,
Dlatego niech zrozumie pan, że
Oparty o latarnię
Tkwię przy zbiegu ulic dwu,
Bo może pewna śliczna pani przyjsz tu!*

O GENEZIE LIBRETTA

20 stycznia 1936 roku zmarł Jerzy V — król angielski. Następcą zmarłego króla został — jak się okazało zaledwie na kilka miesięcy — Edward VIII. Jeśli wierzyć w przeznaczenie, to fakt, jaki wydarzył się w czasie pogrzebu Jerzego V wróżył krótkie panowanie jego następcy. W pewnym momencie z położonej na trumnie korony królewskiej spadł na ulicę zdobiony drogocennymi kamieniami Krzyż Maltański. Gdy oficer podniósł krzyż, usłyszano, jak król Edward VIII cicho powiedział: „Chryste, co jeszcze się zdarzy?” Cieszący się dotąd dużą popularnością wśród rodaków najstarszy syn zmarłego monarchy zrezygnował wkrótce z korony, gdy społeczeństwo po ujawnieniu przez prasę zamiaru poślubienia dwukrotnie rozwiedzionej Amerykanki, Wallis Simpson, wyraziło dezaprobatę wobec wybranki jego serca, jako przyszej królowej brytyjskiej. Sprzeciwił się także rząd, Parlament i Kościół. Oczywiście, sprzeciw wynikał z możliwości poślubienia przez panującego kobiety rozwiedzionej, a nie dlatego, że była Amerykanką. Podobnie nie kwestionowano by poślubienia przez monarchę „osoby z ludu” (obecna Królowa Matka została żoną następcy Edwarda VIII, Jerzego VI, będąc szlachetnej, ale nie królewskiej krwi; ich starsza córka panuje jako Elżbieta II). Kościół angikański, nie uznając rozwodów, nie mógł udzielić ślubu tej parze. Warto zwrócić uwagę, że był to ten sam Kościół anglikański, który założył Henryk VIII po odmowie uzyskania rozwodu w Kościele katolickim.

Nie chcąc stracić ukochanej, Edward VIII zrezygnował z korony skazując się na dożywotnią emigrację. W dniu 10 grudnia 1936 roku Parlament zaakceptował wolę abdykacji Edwarda VIII. Następnego dnia Król wygłosił, już jako osoba prywatna, transmitowane przez radio — także poza granice imperium — przemówienie pożegnalne. Tego samego wieczoru Edward wraz z ukochaną odpłynął do Francji

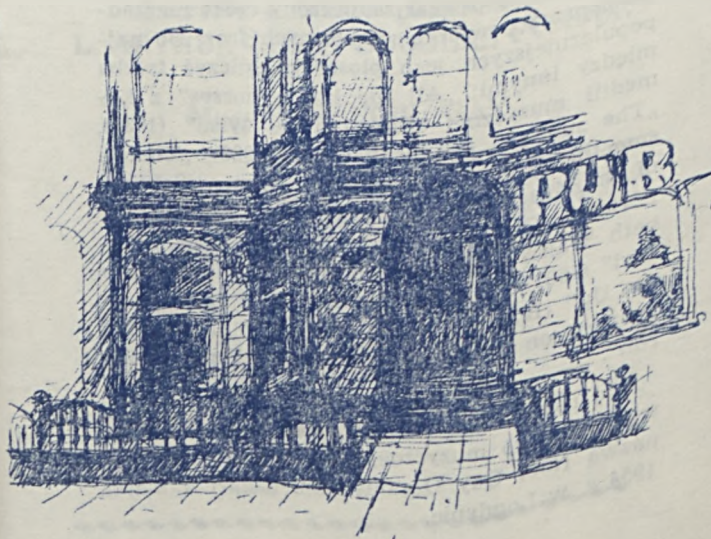
na statku „Czarodziejka”. Uroczystości koronacyjne następcy — Jerzego VI odbyły się za kilka miesięcy, w maju 1937 roku. Wkrótce potem, drugiego czerwca, Edward i Wallis pobrali się. Tak rozpoczął się następny rozdział tej jednej z najbardziej romantycznych miłości XX wieku, a jak mówił Winston Churchill — jednej z największych miłości w historii.

Sposób, w jaki starano się rozstrzygać tę niezwykłą i zarazem trudną nie tylko dla Edwarda VIII i pani Simpson sytuację, potwierdza tę cechę charakteru Brytyjczyków, która jest niewątpliwie zaletą — w sprawach ważnych są dyskretni, ale jednocześnie chcą wiedzieć o sobie, jako społeczeństwie jak najwięcej.

THE LAMBETH WALK

*Lambeth — to inny świat,
Nie śpiewa ptak, nie pachnie kwiat,
Lecz choć podobno brzydko tam,
To wcale nie przeszkadza nam.
Bo my bawimy się
Byle gdzie i bez gali tej,
A kiedy rozkręcimy się — ojej!
Taki styl już Lambeth ma,
Ze tam i w nocy i za dnia,
Przez cały rok
Tańczy się Lambeth Walk.
Stale trwa ten w Lambeth bal,
Każdy z każdą z Lambeth łal,
Przez cały rok
Tańczy się Lambeth Walk.
Człowiek tam płąsa fajnie,
Po ludzku i zwyczajnie,
Niech każdy z was tam idzie
Znajdzie dzidzię!
Każdy niech do Lambeth gna,
Żeby w nocy i za dnia,
Przez cały rok
Ćwiczyć tam Lambeth Walk — hej!*

NOEL GAY

NOEL ARMITAGE REGINAL MOXON GAY urodził się w Wakefield 15 lipca 1898 roku. Był angielskim kompozytorem, organistą, dyrygentem i wydawcą. W wieku dwunastu lat został zastępcą organisty katedralnego w rodzinnym mieście, zaś w trzy lata później uzyskał stypendium Królewskiej Akademii Muzyki. Początkowo pracował jako pomocnik organisty w Kaplicy Królewskiej św. Jakuba, a mając lat osiemnaście został organistą i jednocześnie dyrygentem w kościele św. Anny w Soho.

Młodzieńcze zainteresowania muzyką skłoniły Noela Gaya do specjalistycznych studiów w Christ's College w Cambridge, podczas których ujawnił się jego talent do komponowania popularnych piosenek.

W 1925 r. zaprezentowano na przeglądzie zatytułowanym „Stop Press” kilka wybranych jego melodii. Odtąd stał się jednym z najbardziej wziętych angielskich kompozytorów muzyki rozrywkowej. Tworzył muzykę dla rewii, komedii muzycznych, filmów, a także dla orkiestr tanecznych i wojskowych.

Jego utwory odznaczały się prostą formą, a kompozytor osiągał zamierzony efekt nierzadko poprzez powtórkę rytmicznych fraz. Do najpopularniejszych jego piosenek zaliczyć trzeba między innymi: „All the king's horses” z komedii muzycznej „Folly to be Wise” (1930), „The sun has got his hat on” (1932), „There's something about a soldier” z filmu „Soldiers of the King” (1933), „The fleet's in port again” z rewii „O'kay for Sound” (1936), „The Lambeth Walk” z komedii muzycznej „Me and My Girl” (1937), „Let the people sing” z rewii „Lights Up” (1939), „Round the Marble Arch”, „I'm leaning on a lamp-post” oraz „Run, rabbit run”.

Od roku 1938 prowadził założone przez siebie wydawnictwo muzyczne, istniejące do dziś pod nazwą Noel Gay Organisation. Zmarł 4 marca 1954 r. w Londynie.

ME AND MY GIRL

„TA ALBO ŻADNA”

Przekład: ANTONI MARIANOWICZ

Libretto i teksty piosenek —
L. ARTHUR ROSE i DOUGLAS FURBER

Muzyka — NOEL GAY

Libretto przejrzał STEPHEN FRY
przy pomocy MIKE'A OCKRENTA

OBSADA :

Księżna Maria, głowa rodu Harefordów
— ALEFITYNA GOSCIŃSKA
Sir John Tremayne, jej kuzyn i adorator
— ANDRZEJ IWŃSKI
Jaqueline, córka księżnej Marii
— DANUTA DOŁECKA
Gerald Bolinbroke — JANUSZ KULIK
Lord Battersby — STANISŁAW KOZYRSKI
Lady Battersby — ELŻBIETA MIŁOWSKA
Lord Milton — BOGUSŁAW WIŚNIEWSKI
Lady Milton — ANNA RAMZA
Sir Jasper Tring — JERZY WASIUCZYŃSKI
Parchester, radca prawny
— ANDRZEJ REDOŚ
Hethersett, kamerdyner
— WIESŁAW OCHMAŃSKI
Bill Snibson — ANDRZEJ BIENIASZ
Sally Smith, jego narzeczona
— JOANNA FERTACZ
Goście Księżnej Marii — EWA BETTA, GRA-
ŻYNA KŁODNICKA, MARIA KOWALIK,
WIESŁAW NIEMASZEK, JANUSZ LE-
WIŃSKI
Pokojówki — IWONA PIENIAŻEK, KATA-
RYNA SŁOMSKA-MENDYK
Lokaje — ANDRZEJ KIESZ,
WOJCIECH ŁUGOWSKI
Kuchmistrz — WAWRZYNIEC SZUSZKIEWICZ
Kucharki — DANUTA FULDE, WIESŁAWA
NIEMASZEK, JADWIGA RYDZOWNA ***
Kucharze — ARKADIUSZ BRUKNER,
ALEKSANDER MACIEJEWSKI
oraz w scenie „Kuchnia” — WIESŁAWA NIE-
MASZEK, JANUSZ LEWIŃSKI, BOGU-
SŁAW WIŚNIEWSKI
Barman — WŁODZIMIERZ MAŃCEWICZ
Goście na balu —
Lady Diss — EWA BETTA
Lady Worthington-Worthington
— LILIANA BRZEZIŃSKA
Lord Brighton
— WŁADYSŁAW STANISZEWSKI
Lady Brighton — GRAŻYNA KŁODNICKA
May Miles — MARIA KOWALIK
Lord Wilmot — JAN MIŁOWSKI
Lord Lincoln — KAZIMIERZ MOTYLEWSKI
Cockney'e z Lambeth — DANUTA FULDE,
WIESŁAWA NIEMASZEK, JADWIGA RY-
DZOWNA, ARKADIUSZ BRUKNER, JA-
NUSZ LEWIŃSKI, ALEKSANDER MACIE-
JEWSKI, JERZY STĘPKOWSKI ***

Przodkowie rodu Harefordów — JANUSZ KU-
LIK, JANUSZ LEWIŃSKI, WOJCIECH
ŁUGOWSKI, ALEKSANDER MACIEJEW-
SKI, WAWRZYNIEC SZUSZKIEWICZ

SCENA „LONDYN — PRZEDMIEŚCIE LAMBETH”

Policjant — KONRAD FULDE
Mrs Brown — MARIA CHRUSCIEŁOWNA
Bob — ARKADIUSZ BRUKNER
Posłaniec — ANDRZEJ KIESZ
Prostytutki
— EWA BETTA, JADWIGA RYDZOWNA
Cockney'e — WIESŁAWA NIEMASZEK, IWONA
PIENIAŻEK, KATARZYNA SŁOMSKA-
-MENDYK, JANUSZ LEWIŃSKI, ALEK-
SANDER MACIEJEWSKI, JERZY STĘP-
KOWSKI

Rzecz dzieje się w roku 1937 w Londynie
i w Hareford

— adept

Reżyseria i choreografia
— WOJCIECH KĘPCZYŃSKI

Kierownictwo muzyczne
EWA KORNECKA

Scenografia
— MAŁGORZATA TREUTLER

Opracowanie wokalne
— ROMANA KREBSÓWNA

Przygotowanie muzyczne i wokalne
— JADWIGA STĘPKOWSKA

Asystenci reżysera i choreografa
— DANUTA DOŁECKA
— ANDRZEJ BIENIASZ

Gra zespół muzyczny pod kierownictwem
— JADWIGI STĘPKOWSKIEJ
w składzie:

— ~~RYSZARD JACOBI~~, JAN SZARY,
MARIAN MARUSZAK

Inspicjent — MARIA CHODOR

Sufler — ELIZA KRUPSKA

L. ARTHUR ROSE rozpoczął karierę pod koniec ubiegłego stulecia jako aktor, a następnie pisał i reżyserował własne sztuki, z których ponad osiemdziesiąt wystawiono w znanych teatrach eleganckiej dzielnicy Londynu, West End. Jednym z jego bliskich współpracowników był autor licznych powieści sensacyjno-kryminalnych Sir Arthur Conan Doyle, twórca postaci słynnego detektywa, Sherlocka Holmesa. W sztukach Arthura Rose zabłysnęła cała plejada gwiazd, między innymi: Jack Buchanan, Ronald Coleman, Cicely Courteneidge, Godfrey Tearle, Ernest Thesiger.

W latach dwudziestych był również krytykiem teatralnym, umieszczającym swe recenzje na łamach czasopisma „New Clarion”. Zainicjował powstanie Stowarzyszenia Dramaturgów Brytyjskich.

DOUGLAS FURBER był autorem tekstów piosenek, które stały się słynnymi przebojami, jak np. „The Bells of St. Mary's” czy „Limehouse Blues”. Do jego najważniejszych osiągnięć w dziedzinie teatru należy zaliczyć libretto do „Carminetty” z Alice Delysia. W latach siedemdziesiątych napisał bardzo wiele utworów dla znanych brytyjskich wykonawców, a także dla Binga Crosby'ego, Freda Astaire'a i Lionela Barrymore'a. Na kanwie jego twórczości teatralnej nakręcono dla BBC serial pt. „These Passing Shows”. Był aktywnym członkiem wielu stowarzyszeń twórczych.

STEPHEN FRY dzieli swój czas między dwie pasje — grę sceniczną i pisanie. Karierę rozpoczął w Cambridge Footlights w 1981 roku. Od tego czasu wystąpił w telewizyjnych spektaklach „Alfresco, Saturday Live i Blackadder II”, w głośnym przedstawieniu West Endu pt. „Forty Years On”, a także w filmie „The Good Father”.

Jego pierwsza sztuka zatytułowana „Latin, or Tobacco and Bombs” uzyskała nagrodę w Edynburgu, a następnie została wystawiona w Londynie i w Oxfordzie. Aktualnie pracuje on nad librettem nowego musicalu i przygoto-

wuje serial dla telewizji. Jest jednym z laureatów nagrody Drama Desk za libretto do „Me and My Girl”.

MIKE OCKRENT jest reżyserem teatralnym. Między innymi trzykrotnie wystawił „Me and My Girl” — w Anglii (Leicester, Londyn) i w Australii (Melbourne). Przedstawienie australijskie zostało uhonorowane nagrodami Oliviera i Ivora Novello za najlepszy spektakl muzyczny roku. Do jego najważniejszych osiągnięć artystycznych zaliczyć trzeba: „The Plumber's Progress”, „The Admirable Crichton”, „Schip-pel”, „Short List”, „The Nerd”, „Who Plays Wins”. Za reżyserię — znanej i u nas — sztuki Willy Russela „Edukacja Rity”, którą przygotował wraz z Royal Shakespeare Company, otrzymał prestiżową nagrodę Stowarzyszenia Menedżerów Teatralnych West Endu. Dla londyńskiego Teatru Narodowego przygotował dwie pozycje: „Watch on the Rhine” ze słynną Peggy Ashcroft i „Inner Voices” z Ralphem Richardsonem. Do znanych jego przedstawień należy zaliczyć ponadto „Do Damaszk” Augusta Strindberga i „Knickers” Carla Sternheima, wystawionych w Nottingham Playhouse.

Ockrent pracował również za granicą, głównie w Holandii i Belgii. Obecnie można oglądać w jego reżyserii spektakl wg Stephena Sondheima zatytułowany „Follies”. Za inscenizację „Me and My Girl” otrzymał, podobnie jak inni twórcy tej komedii, prestiżową nagrodę Drama Desk.

YOU WOULD IF YOU COULD

(Jak chcesz, to się spiesz)

Jaquie: Chciałam zawsze wpaść na ślad
Tego, co by serce skradł
Takiej właśnie pani, jak ja.
Co by pełen siły był,
Lecz w kochaniu miły był...
Spójrz, przyzywam cię, miłość twa...
Więc chcesz, to mnie bierz,
Więc bierz i się zwierz,
Że mnie chcesz, chcesz jak zwierz...

Bill: Ale gdzie-ż!

Jaquie: Jak chcesz, to się spiesz
I grzesz, zmysły ciesząc,
Wzdłuż i wszecz bierz mnie też!

Bill: Odejdź-żeż!

Jaquie: Wiem, jesteś hardy,
Uwielbiam to,
Wiem, jesteś twardy,
To lepiej, bo... chcesz prawdę znać?
Jak chcesz, to się spiesz,
I grzesz, zmysły ciesząc,
Wzdłuż i wszecz bierz mnie też!

Bill: Powtarzam — spływaj-żeż!

Jaquie: Jesteś męski, pragnę cię
I do ciebie cała lgnę,
Chociaż cień nadziei mi daj!
Mych amantów przegnam w mig,
Pierwszy — pręć! Drugi — znik!
Stworzę tobie, mój panie, raj...
Więc chcesz, to mnie bierz,
Więc bierz i się zwierz,
Że mnie chcesz, chcesz jak zwierz...

Bill: Ale gdzież!

Jaquie: Jak chcesz, to się spiesz,
I grzesz, zmysły ciesząc,
Wzdłuż i wszecz bierz mnie też!

Bill: Spływaj-żeż!

Jaquie: Ty jesteś jabłkiem na drzewie mych
snów,

potrząsnę drzewem
I wpadniesz wprost w moje ręce bez
słów...

Bill: No wiesz — pomyśl-żeż!

Jaquie: Bill, więc bierz mnie już, bierz,
I grzesz tak jak zwierz — Bill...

ONCE YOU LOSE YOUR HEART

(Kiedy zgubisz serce swe)

Sir John:

Kiedy zgubisz je, gdy nim ktoś zawładnie
I co zechce potem zrobi z nim.
Kiedy zgubisz je, lub je ktoś ukradnie,
I przestaniesz władać sercem swym.
To nie myśl, że ktoś potem
Uczciwie zwróci je,
Że serce jest przedmiotem,
Co grzecznie znajdzie się.
Kiedy zgubisz je, co jest dużym błędem,
By w piersi nie mieć pustki, wiedz —
Że musisz pędem
Za sercem zgubionym biec.
Bo z sercem się nie wolno nigdy rozstać,
Gdy ktoś je posiadał, trzeba za nim iść.
I choć komplikacje mogą powstać,
Trzeba biec za sercem jeszcze dziś.
Czasami tak z dziewczyną jest
Że gubić serce lubi,
I chciałaby już pobiec, gdy
Wyduje jej się, że je zgubi.

AN ENGLISH GENTELMAN

(Angielski dżentelmen)

*Pan nasz Hareford ma całkiem absurdalny
I powiedzmy, że wręcz paradoksalny
Zespół cech, co w sposób diametralny jest
Przeciwny błękitnej krwi.*

*Taki manier brak przeraża nas,
A wulgarny smak poraża nas,
Horrendalny fakt znieważa nas,
Że pan nasz sam otwiera sobie drzwi!*

Hethersett:

*Jedzenie zwykły też brać sobie sam,
Talerze w mig sam odnosi nam!*

Dziewczyny:

*Choć jest prawdą, że w
Nim błękitna krew...*

Kucharz:

On zielony jest, a przy tym pstro ma w głowie!

Wszyscy:

*Ma w głowie pstro, ma was ze sto,
Widzimy najwyraźniej to.
Nie będzie zeń wykwinął len,
Co zwie się dumnie dżentelmen,
Angielski dżentelmen!*

materiały do programu — na podstawie programów teatralnych z Teatru Muzycznego z Gdyni i z Łodzi

Kierownik Biura Informacji i Kontaktu
z Widzem

KRZYSZTOF MACZYŃSKI

Kierownik Techniczny
TADEUSZ KOBIAŁKA

Kierownicy Pracowni:

stolarskiej
CZESŁAW LEW

fryzjersko-perukarskiej
BOGUMIŁA CIECIELĄG

krawieckiej damskiej
DANUTA DZIARMAGA

krawieckiej męskiej
MARCIN MIŚTAŁ

oświetlenia i elektroakustycznej
MAREK ZIELONKA

malarsko-modelatorskiej
WOJCIECH WERYK

Brygadier Sceny
ZDZISŁAW ZDZIECH
JANUSZ MŁYNARCZYK

światło
HENRYK PANIEC

akustyka
MAREK ZIELONKA

Rekwizytor
LESZEK ROMANEK

Garderobiane:
ANNA KOŚCIELNIAK
HALINA MŁYNARCZYK
JADWIGA ŁOŚNIAK
GRAŻYNA OWCZAREK

Opracowanie graficzne
WOJCIECH WERYK

Redakcja programu
HALINA BOGUSZ

1889.

